

тих видів злочинного насильства, жертвою якого може стати кожен. Основною характеристикою тероризму є залякування терором, насильством, підтримання стану постійного страху. До ознак тероризму відносяться також створення загальної небезпеки, що виникає в результаті вчинення суспільно небезпечних дій, публічний характер та мета – прямий або непрямий вплив на прийняття якого-небудь рішення в інтересах терористів [5].

Таким чином, на нашу думку, перед нами стоїть завдання постійного вдосконалення не тільки нормативної, а й інституційної складової боротьби з тероризмом. Ідеться про те, наскільки ефективно відповідні органи використовують надані їм повноваження з протидії тероризму, не порушуючи при цьому норм щодо захисту прав людини.

Список використаних джерел:

1. Перша хвиля тероризму. [Режим доступу] : <http://www.islamdag.ru/ljeideologii/3750> .
2. Сергій Коваленко. Тероризм в Україні: проблема чи примара? [Режим доступу] : <http://www.aoss.org.ua/cgi-bin/index.pl?page=amat&id=68> .
3. Вибухи у Дніпропетровську: свідчення очевидців. [Режим доступу]: http://uk.wikipedia.org/wiki/Вибухи_в_Дніпропетровську_2012
4. Закон України Про боротьбу з тероризмом від 22.08.2014 року.// Відомості Верховної Ради – 2003. – N 25. – ст.180.
5. Куц І. Д. Суспільна небезпечність злочинів, пов'язаних з пожежами / І. Д. Куц // Право України. – 2001. – № 1. – 104с.

Завдання Кримінального кодексу України

Текуцька А.Г., студент ННІП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Катеринчук В.В.

Кримінальне право як галузь права розвивається й удосконалюється шляхом уточнення та доповнення окремих його інститутів. Зміст норм й інститутів кримінального права визначається економічними відносинами в суспільстві, його соціальною структурою й етичними поглядами, а також політичним устроєм держави. З огляду на необхідність оновлення кримінального законодавства у зв'язку з фундаментальними перетвореннями економічних, політичних і соціальних відносин 2001 року був прийнятий Кримінальний кодекс України.

Завдання кримінального права як галузі законодавства викладено в ст. 1 КК: правове забезпечення охорони прав і свобод людини та громадянина, власності, громадського порядку й громадської безпеки, довкілля, конституційного устрою України від злочинних посягань, забезпечення миру та безпеки людства [1]. Для здійснення цього завдання Кримінальний кодекс України визначає, які суспільно небезпечні діяння є злочинами та які покарання застосовуються до осіб, що їх вчинили [1].

Слід мати на увазі, що вказані у ч. 1 ст. 1 КК суспільні відносини та цінності не регулюються, а лише охороняються кримінальним правом. Зазначені відносини й цінності регулюються засобами інших галузей права - конституційного, цивільного, адміністративного, земельного тощо.

Слід зазначити, що перелік завдань, визначених у чинному КК України, порівняно з визначеними КК України 1960 р. суттєво змінився. Це зумовлено відомими змінами в соціально-політичній ситуації в нашій країні за цей час, прийняттям Конституції України 1996 р., яка по суті є прогнотом побудови правової країни. Це в цілому визначило і підходи до побудови переліку об'єктів кримінально-правової охорони, коли на першому місці перебуває людина, її

особисті майнові та немайнові права, так як це зафіксовано в Основному законі України, де затверджено, що «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. ... Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави» [2].

Серед завдань, що вирішуються Кримінальним законом України, поруч із традиційними з'явилися і нові - охорона довкілля. Раніше визначені завдання одержали подальшу конкретизацію. Це стосується чіткого формулювання завдань охорони конституційного устрою України, громадського порядку та громадської безпеки від злочинних посягань.

Отже, прийняття Кримінального кодексу України стало етапом на шляху демократичного розвитку нашої держави. Цей нормативно-правовий акт відтворив низку сучасних поглядів на розвиток кримінально-правової та кримінологічної теорії [3].

Список використаних джерел:

1. Кримінальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 12 верес. 2014 року (офіц. текст). – К.: Паливода А.В., 2014. – 212с. – (Кодекси України)

2. Кримінальний кодекс УРСР 1960 року [Режим доступу] : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2001-05>

3. Малишев В. Кримінальне законодавство України потребує вдосконалення / В. Малишев, В. Бесчасний // [Режим доступу]: <http://www.viche.info/journal/2109/>

Життя та здоров'я як об'єкти кримінально-правового захисту

Южека Р.С., студент юридичного факультету Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Соболь О.І.*

Проблема злочинів проти життя та здоров'я людини завжди була й залишається однією з найактуальніших проблем суспільства. На найвищому законодавчому рівні – в Конституції України ст. 3 зазначено, що людина, її життя і здоров'я визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю, а в ст. 27 наголошується, кожен має право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань [1].

Дослідження даної проблеми розглядалися відомими українськими та зарубіжними вченими-криміналістами, кримінологами, процесуалістами, фахівцями в галузі психології, психіатрії, педагогіки і філософії. Вагомий внесок зроблено такими науковцями як О.В. Авраменко, Бородин С.В., Коржанський М.І., Корнєєва А.В., А.И. Парог, С.Г. Волкотруб, О.М. Омельчук, В.М. Ярін, Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, М.І. Бажанов, В.В. Сташис, В.Я. Тацій, П.П. Андрушко, В.Г. Гончаренко, С.В. Фесенко, М.І. Мельник, М.І. Хавронюк, Селеський С.І., Фріс П.Л., Юрченко О.Ю. та інші, але й досі ця проблема залишається актуальною.

Метою нашого дослідження є всебічне дослідження злочинів проти життя та здоров'я людини, на основі вивчення та узагальнення здобутих досягнень в правознавчій літературі.

Відповідно до Конституції України (ст. 27) – кожна людина має невід'ємне право на життя [1]. Обов'язок держави – захищати життя людини.

Взагалі зміст права на життя складають: 1) право народитися; 2) право вимагати від інших суб'єктів правовідносин політичних, економічних та інших гарантій повноцінного права на життя; 3) право на самозахист від реальної небезпеки для життя; 4) право на звернення за охороною та захистом свого